

Jász Attila
Kihűlt fény

(megérkezés, folytatás)

Ki fogok menni a napokban barátom apjának sírjához és beszélgetek vele. Magamról. Kimosom hajamból az utolsó tengeri moszatokat is. A parton talált, kiszáradt tengeri szivacsot kiteszem az ablakba. Megérkezni egyedül jó biciklivel. Szemben a hegyvel, tekerni a sötétben, lassan emelkedni. Figyelni a jelzőfényeket. Vagy autóval, de csak ha van kinek megfogd a kezét az éjszakai sebességváltón.

(sötét, fény)

Túl hosszan állok a lassan kihunyó fényben, mint majdnem minden este. Sötétedik. Érzem a hideg érkezését, nagyon fáradt vagyok, nem tudok ellene tenni. Minden nap kéne hajózni. Ülni a tó bármelyik partján egy kicsit. Lassítani az időt. Lazítani egy szobor arcát. Nem muszáj nevetni, lehet mosolyogni is. Ahogy a szél simogat, úgy csinálod te is. Viszszamerülök a sötét fénybe. Újjászületni megint. Holnap hétfő.

(álom, szótár)

Két macska lennék legszívesebben. Egy fekete és egy fekete. Heverésznék csak mellettem magamat is leszorítva a párnáról. A teraszon. Az asztal mellett. Karmolok és dorombolok. Elfogadom a helyem. Ami nincs. Bármi jó. Kinyitom a teraszajtót hajnalban, hogy bejöhessenek a szunyogok. Belerepüljenek előkészített naplópókhálóimba. Medvével álmodtam, birkóztunk, aztán a tenyereimből evett.

(utazás, napló)

A hegyek a helyükön maradnak. Csak az út megy tovább.
Héja vitorlázik a hullámzó mezőkön. Fehér káposztalepke
csapódik a szélvédőnek. Kétoldalt akáczöldek gyászolják.

Szeretem a temetőket, megnyugtatnak. Ha szép zöld, öreg
fákkal. Ködfátyol mögött a visegrádi vár. Akár egy elsüllyedt
uszály vízből kiálló orra. A koncert alatt molylepke kering meg-
állíthatatlanul. Szerelmi aktus, a gitáros hozzáér hangszeréhez.

(eső, esztétika)

A zene kiszámíthatatlan hatású ima. Egész nap eshet tőle az eső.
hogy a látvány, a szemben lévő hegyek még szebbek lehessenek.
Minden okkal történik, akkor is, ha nem. Tudjuk. A hosszabb úton

megyek a parton, mert az szebb, még esőben is. Azt sem tudom,
hol vagyok. Előttem ködbe burkolt hegyek, három hattyú úszik
felém. Mire kisüt a nap, csak emlék lesz a félelem a fáradságtól
és a hidegtől. Csak a pillanat létezik, ahogy felszikkázik a folyón.

(szertartás, zene)

Sárga csiga a reggeli úton. Széttaposva. Kompzúgás. Nem is kell
odanézni. Mindennapi szertartások alakulnak ki lassan. Reggeli
a teraszon. Beszélgetések kiskanálcörrenések mellett. Lepke-

idomítással folytatom a napot. Egy kajakos fiú beborul a fénytől
szikkázó vízfelszín mögé. Hűsít. Majd visszamászik a hajóba. Evezek
tovább. Felhőárnyék szalad a tájon. Egy fiatal kutyát a folyó közepére
sodor az ár. Harangzúgás. Reménytelen helyzet. Megmentenek minket.

Kopár sziget

(indulás, nyulak)

A hold már előző délben megmutatja magát. Ébren alszom. Kitakarom magam, hadd csípjenek a szúnyogok. Remélem, ha eleget kaptak a véremből, hagynak aludni. Még sötétben két fekete nyúl gubbaszt ijedten az út szélén, mintha buszra várának. A mellettük elsuhanó autóban négy álmos, piros szemű nyúl. Hajnalban a fák térdig ködben állnak az út mellett, a látvány miatt. A visszapillantó tükörben kel a nap. Jó kezdet.

(félút, tenger)

Golyónyomok, üres apartmanok félúton a tenger felé. Óriásfenyők fekszenek az átlátszó, türkizkék vízben. Fölöttük halak úsznak el. Fájt a derekam, csak ketten gyógyíthatjátok együtt, te és a tenger. Ahogy fekszem veletek, majdnem meztelenül. Közben fekete báránként legelésem az apartman mellett. Nem félek semmitől. Szinte. Az ösvény a patak partjára vezet. Ahol a remete lakik. Én? Lassan hullanak már a levelek is.

(éjszaka, terasz)

Három lepkeméretű denevér kergetőzik a lámpák alatt. Vacsoráznak. Egyedül ülök a teraszon. Alszol már. Ujjaim emlékeznek bordáid rajzolatára, az érintés hiánya lüktet bennük. A háromból már csak egy denevér bírja velem az éjszakázást. Abbahagyom, nem jegyzetelek tovább ma. Mindjárt holnap. Már akkor is velem vagy, ha nem vagy itt. Gyilkoltam tegnap éjjel. Álmomban. Kopár szigetre látok.

(isten, veletek)

Sirály ül a lámpaoszlop tetején, az autóút fölött, délután.
Az utolsó reggel mindig euforikus, zálogba ott hagysz valami fontosat a holmidból. Áldozatot. Ahogy a magányos úszó

megérkezik lassan a lakatlan, kopár szigetre. Megkövült lény, ahogy fekszik a vízben. Mögötte egy még nagyobb, nyilván az anyja. Holdbéli szürke sziklák, azúr tenger. A behúzott nyakú

halfarkas egészen közel enged. Homlokunk összeér álmunkban.

Delimir Rešicki: Estikének